

Miquel Martín reescriu els seus orígens

Miquel Martín, la setmana passada a Girona, en progressió ascendent. MANEL LLADÓ.

A Miquel Martín (Begur, 1969) li va canviar la vida una novel·la que, després d'haver publicat prop d'una desena de llibres, el va consagrar finalment com a escriptor. La dreuera (Periscopi), que ja va per la dotzena edició i que és a punt de sortir traduïda al castellà com La vereda i al gallec, amb el títol O atallo, ha estat un punt d'inflexió en la trajectòria d'aquest escriptor de prosa acuradíssima i històries mínimes que s'eixamplen per la delicada percepció del paisatge com una pell on queden impreses llegendes i memòries, però no és de cap manera un final de trajecte.

Mentre continua treballant en una novel·la sobre l'amor, un tema que volia abordar des de fa anys per explicar-se "la necessitat imperiosa que tenim dels altres tot i que essencialment estem sols", ha agafat un llibre de fa vint anys que, en el seu moment, publicada per una editorial local, va tenir una rebuda discreta, i l'ha reescrit de dalt a baix. Guanyaràs una mar llisa, que també li ha editat Periscopi, el segell que ha confiat en el seu talent i li ha donat la projecció que li faltava, ja no té res a veure amb Cabells de medusa (2004), l'obra de la qual parteix, per això li ha semblat més honest canviar-ne el títol i tot, "perquè ni el llibre és el mateix ni ho

soc jo", raona l'escriptor. De fet, l'únic que s'hi manté és el pretext de la trama, però en un altre to, una altra estructura i un altre llenguatge. No hi ha engany, no només perquè el mateix autor aclareix l'origen del text en una nota al final del llibre, sinó perquè es tracta d'una altra obra.

Guanyaràs una mar llisa fa honor al títol prestat d'un vers de Vent d'aram, de Joan Vinyoli: "Quan pugis, coraller, i t'hagis tret / el feixuc escafandre, / t'hauràs guanyat una mar llisa / i el vol del gavià." També aquí la recerca sobre què hi ha de veritat i de mentida en la llegenda familiar d'un avantpassat coraller que es va perdre a mar i va ser miraculosament salvat, té alguna cosa a veure amb els aprenentatges de la vida i amb la descoberta de la ratlla fina que separa la realitat de la ficció. "Quan parles del passat ja estàs construint una història, que no vol dir que sigui mentida, sinó la creació d'una altra realitat dins de la realitat", comenta Miquel Martín a propòsit del fet que s'inspira en una llegenda de la seva pròpia família, aquell besavi de ressons mitològics, Espiridió, que devia el nom a un avi pescador que havia naufragat i s'havia promès que, si se salvava, batejaria el seu net com l'illa grega on havia anat a raure. El relat comença amb la pregunta impertinent de la seva rebesneta: "I com va tornar?", que afronta la protagonista al contacte amb el real, amb la comprovació i amb la certesa que la vida també és una forma de narració.

Ambientada a l'Empordà, com La dreuera, Miquel Martín no tem que se l'encaselli en un cert univers mitificat, entre altres coses perquè el coneix prou bé per saber que lluny que és avui de cap construcció idíl·lica i perquè "cada escriptor té les seves obsessions". Però sobretot perquè la necessitat de meravellar-se no és una prerrogativa empordanesa: "La transmissió oral de llegendes és comuna a molts llocs del món, i cada generació hi posa alguna cosa seva." En el seu cas, l'encarregada d'explicar-li les històries era l'àvia, que homenatja en la fotografia de la portada, on apareix cosint les xarxes a Begur el 1958. "El discurs sobre la Costa Brava l'hem dipositat en el turisme, però no fa pas tants anys se sustentava en llegendes com la de l'Espiridió, a través de les

quals es conjuraven les pors i les supersticions de la gent de mar.” En la indagació que emprèn la Gona, la mare d'aquella nena que amb la seva innocència formula la pregunta que ningú no s'havia fet, emergeixen les ombres de la història familiar, perquè “a totes les família hi ha secrets, una cara oculta que la ficció ajuda a emmascarar i embellir”.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 17-02-2024, Pàgina 16

-El Punt Avui. Nacional 17-02-2024, Pàgina 16

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2387176-miquel-martin-reescriu-els-seus-origens.html>